YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

14 päivänä joulukuuta 2000 *

Asiassa T-5/00 R,

Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied, kotipaikka Haag (Alankomaat), edustajinaan asianajajat E. H. Pijnaker Hordikj, Amsterdam, S. B. Noë, Haag, ja M. S. H. de Ranitz, Amsterdam, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto M. Loesch, 11 rue Goethe,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies W. Wils, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

jossa kantaja vaatii yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta lykkäämään osittain EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan mukaisesta menettelystä (Asia N:o IV/33.884 — Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied (FEG) ja Technische Unie (TU)) 26 päivänä lokakuuta 1999 tehdyn komission päätöksen 2000/117/EY (EYVL 2000, L 39, s. 1) täytäntöönpanoa,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied (jäljempänä kantaja tai FEG) on Alankomaiden oikeuden mukaan perustettu järjestö. Sen jäsenet harjoittavat Alankomaissa tukkukauppaa sähkötekniikan alalla. FEG:n perussäännön mukaan sen tavoitteena on suojata varastoa pitävien sähköteknisten asennustuotteiden tukkuliikkeiden yhteisiä etuja.

2 EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan mukaisesta menettelystä 26 päivänä lokakuuta 1999 tehdyn komission päätöksen 2000/117/EY (EYVL 2000, L 39, s. 1; jäljempänä päätös) 1 artiklassa todetaan, että kantaja on rikkonut EY:n

perustamissopimuksen 81 artiklan 1 kohtaa tekemällä NAVEG:n (jonka jäsenet ovat sähköteknisten asennustuotteiden yksinoikeusedustajia) kanssa sopimuksen sekä yhteensovittamalla menettelytapoja NAVEG:n ulkopuolisten tavarantoimittajien kanssa; nämä muodostivat kollektiivisen yksinoikeusjärjestelyn, jolla pyrittiin estämään toimitukset FEG:hen kuulumattomille.

3 Päätöksen 2 artiklan mukaan kantaja on myös rikkonut EY 81 artiklan 1 kohtaa rajoittamalla suoraan ja epäsuorasti eri tavoin jäsentensä vapautta määrätä myyntihintansa vapaasti ja itsenäisesti.

4 Technische Unie BV, joka on "Alankomaiden suurin sähköteknisten asennustuotteiden tukkuliike ja siten FEG:n suurin jäsen", on päätöksen 9 perustelukappaleen ja 3 artiklan mukaan osallistunut aktiivisesti edellä mainittuihin rikkomisiin.

5 Päätöksen 5 artiklassa todetaan seuraavaa:

"1. FEG:lle määrätään 1 ja 2 artiklassa tarkoitetuista rikkomisista 4,4 miljoonan euron sakko.

2. [Technische Unielle] määrätään 3 artiklassa tarkoitetuista rikkomisista 2,15 miljoonan euron sakko."

6 Kantajalle määrätty sakko on päätöksen 6 artiklan mukaan maksettava kolmen kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta. Päätös annettiin tiedoksi

komission 8.11.1999 päivätyllä kirjeellä. Tässä kirjeessä komissio täsmensi, että jos kantaja nostaa kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, komissio ei ryhdy mihinkään sakon perimistoimiin niin kauan kuin asia on vireillä kyseisessä tuomioistuimessa mutta tällöin saatavalle kertyy korkoa ja kantajan on annettava vakuudeksi sellainen pankkitakaus, jonka komissio voi hyväksyä.

7 Kantaja on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 14.1.2000 toimittamallaan kannekirjelmällä, joka rekisteröitiin asianumerolla T-5/00, nostanut kanteen, jossa vaaditaan tämän päätöksen kumoamista.

8 Päätöksen 6 artiklassa vahvistettu määräaika päättyi 8.2.2000.

9 Komissio sai 17.2.2000 kantajan asianajajalta telekopion, jossa tämän todettiin osallistuvan kantajan edustajana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olevaan kumoamista koskevaan oikeudenkäyntiin sekä komission kanssa myöhemmin käytäviin neuvotteluihin.

10 Komissio ilmoitti kantajalle 25.2.2000 päivätyllä kirjeellä, että sakon maksamiselle ja pankkitakauksen asettamiselle asetettu määräaika oli jo päättynyt. Komissio huomautti kantajalle myös, että jollei tämä asettaisi pankkitakausta, joka kattaa asianmukaisesti myös 6 prosentin suuruisen viivästyskoron (jäljempänä 'komission vaatima takaus'), viimeistään kahden viikon kuluessa siitä, kun kantaja on saanut kirjeen, komissio aloittaisi velan oikeudellisen perinnän ja velan pääomaan lisättäisiin viivästyskorot laskettuna siihen päivään saakka, jona sakko viivästyskorkoineen todellisuudessa maksetaan, tämä päivä mukaan lukien.

11 Saatuaan tämän kirjeen kantaja ehdotti keskustelua komission virkamiesten kanssa. Kantaja ilmoitti 12.4.2000 käydyissä keskusteluissa, ettei sillä ollut

mahdollisuutta maksaa määrättyä sakkoa tai hankkia komission vaatimaa takausta. Komissio vastasi ryhtyvänsä kuitenkin perimään saatavaa oikeusteitse, koska se katsoi, että FEG:n jäsenet voisivat auttaa kantajaa komission vaatiman takauksen hankkimisessa.

12 Komissio pyysi näin ollen EY 256 artiklassa määrätyn menettelyn mukaisesti Alankomaiden viranomaisilta täytäntöönpanomääräystä, olkoonkin että kantaja totesi vielä 21.4.2000 päivätyssä kirjeessä, ettei se pysty maksamaan sakkoa tai asettamaan komission vaatimaa takausta. Tämän jälkeen käytiin vielä toinen samansisältöinen kirjeenvaihto.

13 CEF City Electrical Factors BV (jäljempänä CEF City), Alankomaiden oikeuden mukaan perustettu yhtiö, ja CEF Holdings Ltd (jäljempänä CEF Holdings), Englannin oikeuden mukaan perustettu yhtiö, edustajanaan asianajaja Catharina M. H. C. Vinken-Geijselaers, 's-Hertogenbosch, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arendt & Medernach, 8—10 rue Mathias Hardt, toimittivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 28.8.2000 hakemuksen, jossa ne pyysivät saada osallistua pääasian oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia.

14 Sen jälkeen kun EY 256 artiklassa vaadittava täytäntöönpanomääräys oli kesäkuussa 2000 annettu perintäpäätöksen osalta, komissio antoi tämän päätöksen kantajalle tiedoksi alankomaalaisen haastemiehen välityksellä 22.9.2000.

15 Kantaja toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.9.2000 erillisen hakemuksen, jossa se pyysi EY 242 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta lykkäämään päätöksen täytäntöönpanoa pääasiassa annettavan tuomion julistamista seuraavan toisen kuukauden loppuun asti. Se pyysi myös, että komissio velvoitettaisiin maksamaan välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

16 Komissio ilmoitti samana päivänä kantajan asianajajalle telekopiolla, ettei uusiin täytäntöönpanotoimenpiteisiin ryhdyttäisi ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa tästä nyt käsiteltävänä olevasta hakemuksesta.

17 Komissio esitti 11.10.2000 huomautuksensa täytäntöönpanon lykkäämistä koskevaan hakemukseen vaatien hakemuksen hylkäämistä.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 16.10.2000 antamallaan määräyksellä CEF Cityn ja CEF Holdingsin väliintulijoiksi pääasian oikeudenkäyntiin tukemaan komission vaatimuksia. Nämä kaksi yhtiötä, jotka eivät tuolloin olleet vielä saaneet tietoa 16.10.2000 annetusta määräyksestä, tekivät 18.10.2000 väliintulohakemuksen, jossa ne pyysivät saada osallistua välitoimimenettelyyn.

19 Kantaja muutti välitoimihakemustaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle 25.10.2000 toimittamallaan kirjeellä. Se ilmoitti olevansa valmis yrittämään hankkia pankkitakauksen, joka olisi saman suuruinen kuin sen oman varallisuuden määrä tilivuoden 1999 lopussa. Kantaja pyysi näin ollen välitoimista päättävää tuomioistuinta hyväksymään sen hakemuksen ehdoin, että kantajan olisi asetettava täytäntöönpanon lykkäämistä koskevan määräyksen antamista seuraavan kuukauden kuluessa 401 417 Alankomaiden guldenin (NLG) tai 182 155 euron suuruinen pankkitakaus (jäljempänä kantajan ehdottama takaus)

20 Osapuolia, CEF City ja CEF Holdings mukaan lukien, kuultiin välitoimista päättävässä tuomioistuimessa 26.10.2000 järjestetyssä istunnossa.

21 Kantaja ilmoitti 6.11.2000 päivätyllä kirjeellä, etteivät sen jäsenet olleet halukkaita asettamaan pankkitakausta, joka olisi suurempi kuin kantajan ehdottama takaus, tai edes neuvottelemaan komission kanssa tästä mahdollisuudesta.

22 Tämän kantajan näkemyksen huomioon ottaen komissio ilmoitti 13.11.2000 päivätyssä kirjeessä pysyvänsä vaatimuksessaan siitä, että kantajan tekemä välitoimihakemus olisi hylättävä.

Väliintulohakemus

23 Kantaja on suullisessa käsittelyssä vastustanut sitä, että DEF Cityn ja CEF Holdingsin 18.10.2000 tekemä väliintulohakemus välitoimimenettelyyn osallistumisesta hyväksytään. Kantaja väittää, ettei näillä yhtiöillä ole intressiä tukea komission vaatimusta täytäntöönpanon lykkäämistä koskevan hakemuksen hylkäämisestä, mikä saattaisi merkitä sitä, että kantaja joudutaan asettamaan konkurssiin.

24 Tätä väitettä ei voida hyväksyä.

25 Välitoimimenettely on liitännäistä pääasian oikeudenkäyntiin nähden. Tältä osin on todettava, että sillä asianosaisella, joka on jo vastaajana olevan toimielimen vaatimuksien tukemiseksi hyväksytty osallistumaan pääasian oikeudenkäyntiin, joka koskee tämän toimielimen tekemän päätöksen kumoamista, on lähtökohtaisesti intressiä tukea kyseisen toimielimen välitoimimenettelyssä esittämiä vaatimuksia siltä osin kuin niillä pyritään pysyttämään kyseinen päätös voimassa

(ks. vastaavasti asia 71/74 R ja RR, Fruit- en Groentenimporthandel v. komissio, määräys 15.10.1974, Kok. 1974, s. 1031 ja s. 1033).

26 Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja katsoi edellä mainitulla 16.10.2000 antamallaan määräyksellä, että CEF Cityllä ja CEF Holdingsilla oli oikeus osallistua pääasian oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia. Tätä johtopäätöstä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja perusteli sillä (määräyksen 6 kohta), että kaikkien niiden, jotka pyytävät saada osallistua väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettuun asiaan, "on EY:n tuomioistuimen perussäännön 37 artiklan mukaisesti osoitettava, että tämän asian ratkaisu koskee heidän oikeuttaan" ja että "sellaisesta päätöksestä nostetun kanteen osalta, jonka komissio on tehnyt kilpailua rajoittavia sopimuksia tai menettelytapoja koskevan kantelun johdosta, tällainen intressi on sillä, joka on tehnyt tämän kantelun, ja näin on erityisesti siinä tapauksessa, että kantelun tekijä on osallistunut tämän jälkeen komissiossa käytyyn menettelyyn (ks. asia T-24/93 R, CMBT v. komissio, määräys 13.5.1993, Kok. 1993, s. II-543, 15 ja 16 kohta ja asia T-367/94, British Coal v. komissio, tuomio 24.3.1997, Kok. 1997, s. II-469, 31 kohta)". Kuten edellä mainitun 16.10.2000 annetun määräyksen 7 kohdassa todettiin, esillä olevassa asiassa CEF Cityn ja CEF Holdingsin osalta näin oli asianlaita.

27 Lisäksi on syytä huomata, että näille yhtiöille on voinut aiheutua vahinkoa niistä kilpailusääntöjen rikkomisista, jotka päätöksessä on todettu. Tältä osin riittää todeta, että nämä yhtiöt ovat pyytäneet saada osallistua käsiteltävänä olevaan asiaan tukeakseen komission vaatimuksia, kun taas kantajan tekemän välitoimihakemuksen tarkoituksena on ilman rajoituksia ja ehtoja saada päätöksen täytäntöönpanoa lykätyksi.

28 Kaikesta tästä seuraa, että päätöksen täytäntöönpanon lykkääminen, kuten sen kumoaminenkin, voi vahingoittaa CEF Cityn ja CEF Holdingsin etuja. Kyseisillä yhtiöillä on näin ollen intressiä osallistua käsiteltävänä olevaan välitoimimenettelyyn ja niiden väliintulohakemus on tästä syystä hyväksyttävä.

Oikeudelliset seikat

29 Aluksi on syytä määritellä tarkasti käsiteltävänä olevan välitoimihakemuksen tarkoitus.

30 Kantaja vaatii hakemuksessaan, sellaisena kuin se on muutettuna sen 25.10.2000 rekisteröidyllä kirjeellä, että päätöksen täytäntöönpanoa olisi lykättävä pääasiassa annettavan tuomion julistamista seuraavan toisen kuukauden loppuun asti edellyttäen, että kantajan ehdottama takaus asetetaan.

31 On syytä huomauttaa, että ne päätöksen ainoat säännökset, joiden osalta kantajalla on intressiä saada täytäntöönpanoa lykätyksi, ovat 4 artiklan 1 kohta, 5 artiklan 1 kohta ja 6 artikla, koska niissä säädetään ensimmäiseksi, että kantajan on lopetettava viipymättä 1 ja 2 artiklassa tarkoitetut rikkomiset, jos se ei vielä ole niitä lopettanut, toiseksi, että kantajan on maksettava määrältään 4,4 miljoonan euron sakko, ja kolmanneksi, että tämä sakko on maksettava kolmen kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta.

32 Päätöksen 4 artiklan 1 kohdan mukaisen velvoitteen osalta on todettava, ettei kantajan nyt vireillä olevassa välitoimimenettelyssä esittämistä huomautuksista eikä osapuolten välillä käydystä kirjeenvaihdosta tai niiden välisistä yhteydenotoista ilmene, että kantaja olisi pyytänyt tämän velvoitteen täytäntöönpanon lykkäämistä.

33 Tästä seuraa, että käsiteltävänä olevalla hakemuksella on katsottava vaadittavan ainoastaan sitä, että päätöksen 5 artiklan 1 kohdassa ja 6 artiklassa määriteltyjen velvoitteiden täytäntöönpanoa lykätään.

34 Esillä olevassa asiassa on kuitenkin riidatonta se (ks. edellä 6, 10 ja 16 kohta), että komissio on täsmentänyt, ettei se ryhdy minkäänlaisiin sakon perimistoimiin niin kauan kuin pääasian oikeudenkäynti on vireillä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa edellyttäen kuitenkin, että kantaja asettaa komission vaatiman takauksen. Näin ollen vaaditulla täytäntöönpanon lykkäämisellä ei voi olla muuta hyödyllistä tavoitetta kuin saada lupa asettaa kantajan ehdottama takaus sen takauksen sijasta, jota komissio vaati edellytyksenä sille, ettei päätöksessä määrättyä sakkoa perittäisi välittömästi (ks. vastaavasti asia T-191/98 R, DSR-Senator Lines v. komissio, määräys 21.7.1999, Kok. 1999, s. II-2531, 58 kohta).

35 EY 242 ja EY 243 artiklan sekä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 8.6.1993 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21), 4 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä kanteen kohteena olevan toimenpiteen täytäntöönpanon lykättäväksi, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät, tai päättää tarpeellisista välitoimista.

36 Työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdan mukaan välitoimihakemuksessa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua (fumus boni juris). Nämä edellytykset ovat kumulatiivisia, joten täytäntöönpanon lykkäämistä koskeva hakemus on hylättävä, jos jokin niistä ei täyty (asia C-268/96 P(R), SCK ja FNK v. komissio, määräys 14.10.1996, Kok. 1996, s. I-4971, 30 kohta ja asia T-73/98 R, Prayon-Rupel v. komissio, määräys 15.7.1998, Kok. 1998, s. II-2769, 25 kohta).

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

Fumus boni juris

37 Kantaja selostaa täytäntöönpanon lykkäämistä koskevassa hakemuksessaan lyhyesti pääasian kanteen tueksi esittämänsä kanneperusteet, jotka sen mukaan osoittavat, että käsiteltävänä olevassa hakemuksessa vaadittu täytäntöönpanon lykkääminen on ilmeisesti perusteltu (fumus boni juris). Nämä kanneperusteet liittyvät ensimmäiseksi kohtuullista kestoa koskevan periaatteen laiminlyömiseen ja puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen, toiseksi relevanttien markkinoiden virheelliseen määrittelyyn, kolmanneksi siihen, ettei kyse ollut kollektiivisesta yksinoikeusjärjestelystä eikä FEG:n jäsenten välisestä hintasopimuksesta, ja neljänneksi siihen, että sakko oli määrätty liian suureksi.

38 Komission mukaan nämä kanneperusteet eivät ole pitäviä, ja se toteaa, että kysymys siitä, onko välitoimihakemus ilmeisesti perusteltu, voidaan jättää ratkaisematta, koska täytäntöönpanon lykkäämistä koskevaa hakemusta ei voida pitää kiireellisenä.

Kiireellisyyttä koskeva edellytys

39 Kantajan mukaan komissio ei ole kiistänyt sitä, etteikö päätöksen täytäntöönpano oikeusteitse merkitsisi väistämättä sitä, että kantaja asetetaan konkurssiin, mistä kantajalle aiheutuu siten vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa.

40 Kantaja väittää, ettei Alankomaiden oikeudessa eikä FEG:n säännöissä ole säännöstä mahdollisuudesta velvoittaa sen jäsenet tai vanhat jäsenet maksamaan sakkoa tai asettamaan komission vaatimaa takausta ja etteivät jäsenet tee tätä omaehtoisesti, koska niillä ei ole siihen lainmukaista velvollisuutta.

41 Lisäksi yhteisön oikeuden mukaan yritysten yhteenliittymään osallistuvia yrityksiä ei voida velvoittaa vastaamaan tälle yhteenliittymälle määrätyn sakon maksamisesta. Kantaja vetoaa tältä osin EY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan (joista on tullut EY 81 ja EY 82 artikla) soveltamissääntöjen uudistamista koskevan valkoisen kirjan 127 kohta, jossa komissio toteaa, että sakon perinnän voisi estää se, ettei 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204) 15 artikla sisällä periaatetta yhteenliittymään osallistuvien yritysten yhteisvastuullisuudesta. Vaatimalla FEG:n jäseniä asettamaan pankkitakauksen komissio pyrkii kiertämään sen, ettei sakkoa ole mahdollista periä heiltä.

42 Kuulemistilaisuudessa kantaja on korostanut, että vaikka sen taloussäännön 6 artiklan 5 kohdan mukaan yleiskokous voikin korottaa jäsenten vuosimaksuja, tällainen korotus ei voi kuitenkaan missään tapauksessa olla 4,4 miljoonaan euron suuruinen eli 18—20 kertaa suurempi kuin nykyisten maksujen kokonaismäärä. Lisäksi FEG:n hallituksen toimivalta määrätä jäsenilleen lisämaksuja koskee ainoastaan talousarvion mukaisten rajallisten ylimääräisten kustannusten kattamista, eikä näiden maksujen määrä voi milloinkaan lähestyä vuosimaksujen määrää. Hallitus on joka tapauksessa yleiskokouksen määräysvallan alainen, ja yleiskokous myös nimittää hallituksen.

43 Koska sakon perinnän jatkaminen oikeusteitse johtaisi väistämättä siihen, että kantaja asetetaan konkurssiin, kantaja väittää, että tällaisen täytäntöönpanotoimen vuoksi sille ei todennäköisesti jäisi enää mitään oikeussuojakeinoja, koska sen pesänhoitaja tai -selvittäjä ei konkurssin sattuessa arvioisi varmastikaan olevan kaikkien velkojien etujen mukaista käyttää pesän rahoja vielä lisää pääasian oikeudenkäynnin loppuunsaattamiseksi.

44 Näin ollen kantaja katsoo, että kiireellisyyttä koskeva edellytys on täyttynyt.

45 Komissio vetoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-18/96 R, SCK ja FNK vastaan komissio 4.6.1996 antamaan määräykseen, sellaisena kuin se on vahvistettuna edellä mainitussa muutoksenhakuasiassa SCK ja FNK vastaan komissio 14.10.1996 annetulla määräyksellä, ja väittää, että sakkoa voidaan alkaa periä oikeusteitse jo ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa pääasiassa. Komission mukaan arvioitaessa sen vakavan ja korjaamattoman vahingon väitettyä vaaraa, joka aiheutuu sellaiselle kantajan kaltaiselle järjestölle, jonka tavoitteena on ajaa jäsentensä etuja ja joka on jäsentensä päätösvallan alainen, siitä, että sille on asetettu velvollisuus maksaa sakkoa tai asettaa pankkitakaus, on syytä tarkastella erikseen kunkin jäsenen omaa taloudellista tilannetta.

46 Viitaten päätöksen 6 perustelukappaleeseen komissio huomauttaa, että FEG:n jäsenten liikevaihto oli vuonna 1994 yhteensä noin 1 miljardia euroa. Tämä merkitsee sitä, että vaikka niiden liikevaihto ei olisikaan tällä välin kasvanut, 4,4 miljoonan euron suuruinen sakko ei vastaa edes 0,5 prosenttia niiden yhteisestä liikevaihdosta. Komissio lisää, että kantajan taloussäännön 6 artiklan 5 kohdan mukaan kantajalla on mahdollisuus pyytää jäseniään suorittamaan lisämaksuja tavallisten maksujen lisäksi. Mikään ei siis estä FEG:n jäseniä tukemasta FEG:tä, mikäli niillä vain on siihen halua.

47 Kantajan ehdottaman takauksen osalta komissio on esittänyt kuulemistilaisuudessa epäilyksensä sen suhteen, vastaako sen määrä todella FEG:n varallisuuden arvoa vuoden 1999 lopussa. Nämä epäilyt saavat vahvistusta siitä seikasta, että FEG:n jäsenet ovat ilmoittaneet olevansa valmiita mahdollistamaan komission vaatiman takauksen hankkimisen.

48 Vaikka sakon periminen oikeusteitse johtaisikin kantajan konkurssiin, pakkotäytäntöönpanon ja tämän konkurssin välillä ei näin ollen ole kuitenkaan välitöntä ja välttämätöntä syy-yhteyttä. Ratkaisevana välittävänä tekijänä on näet FEG:n jäsenten päätös siitä, etteivät ne halua antaa järjestölle taloudellista tukeaan.

49 Kuulemistilaisuudessa CEF City ja CEF Holdings ovat korostaneet, että kantaja oli tietoinen jo viimeistään vuodesta 1995 alkaen sille määrättävän sakon vaarasta, ja sen 20.11.1995 pidetyssä yleiskokouksessa oli päätetty perustaa rahasto, josta maksettaisiin kulut, jotka aiheutuvat sen puolustautumisesta sekä yhteisön että kansallisella tasolla komission tekemää mahdollista langettavaan päätöstä vastaan. Koska FEG:n jäsenet olivat valmiita ilman ilmeisiä rajoituksia maksamaan tällaisia kuluja, sakon pakkoperintä ei aiheuttaisi niille ainakaan omaisuusvahinkoa. Lisäksi FEG:n jäsenten halukkuus ottaa kannettavikseen nämä kulut osoittaa, että sakon maksaminen oli niiden etujen mukaista sen välttämiseksi, että järjestö jouduttaisiin asettamaan konkurssiin.

50 CEF Cityn ja CEF Holdingsin tukemana komissio päättelee, että kiireellisyyttä koskeva edellytys ei näin ollen ole täyttynyt esillä olevassa asiassa.

Välitoimista päättävän tuomioistuimen arviointi asiasta

51 Esillä olevassa asiassa on tarkasteltava, onko kiireellisyyttä koskeva edellytys täyttynyt.

52 Koska käsiteltävänä olevan hakemuksen tavoitteena, sellaisena kuin sitä on tarkennettu edellä tämän määräyksen 30—34 kohdassa, on saada lupa asettaa kantajan ehdottama takaus sen takauksen sijasta, jota komissio vaati edellytyksenä sille, ettei päätöksessä kantajalle määrättyä sakkoa ruveta perimään välittömästi, on aluksi syytä todeta, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällainen hakemus voidaan hyväksyä vain poikkeuksellisissa olosuhteissa (asia 107/82 R, AEG v. komissio, määräys 6.5.1982, Kok. 1982, s. 1549, 6 kohta; asia C-335/99 P(R), HFB ym. v. komissio, määräys 14.12.1999, Kok. 1999, s. I-8705, 55 kohta ja asia C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines v. komissio, määräys 14.12.1999, Kok. 1999, s. I-8733, 48 kohta). Yhteisöjen tuomioistuinten työ-

järjestyksissä määrätään näet nimenomaisesti mahdollisuudesta vaatia vakuuden asettamista välitoimimenettelyn osalta, ja tämä mahdollisuus vastaa komission yleistä ja kohtuullista käytäntöä.

53 Näin ollen on tutkittava, onko kantaja esittänyt näyttöä siitä, että kyse olisi tällaisista poikkeuksellisista olosuhteista eli siitä, että kantaja ei voi asettaa vakuutta vaarantamatta olemassaoloaan (asia T-59/99 R, Ventouris v. komissio, määräys 20.7.1999, Kok. 1999, s. II-2519, 16 ja 18 kohta).

54 Seuraavaksi on syytä huomauttaa, että silloin kun EY 81 artiklan 1 kohtaa rikotaan yritysten yhteenliittymän tekemällä päätöksellä, sakko, joka voi olla enintään 10 prosenttia edellisen tilikauden liikevaihdosta (asetuksen N:o 17 15 artiklan 2 kohta), on laskettava kunkin yhteenliittymään osallistuneen yrityksen liikevaihdon perusteella, ainakin silloin kun yhteenliittymällä on sääntöjensä perusteella oikeus tehdä jäseniään sitovia oikeustoimia (em. asia SCK ja FNK v. komissio, määräys 4.6.1996, vahvistettu edellä mainitussa muutoksenhakuasiassa SCK ja FNK v. komissio 14.10.1996 annetulla määräyksellä, määräyksen 35 kohta). Tämä tarkastelu perustuu ajatukseen, jonka mukaan vaikutusvalta, jota yritysten yhteenliittymä on voinut käyttää markkinoilla, ei riipu sen omasta "liikevaihdosta", joka ei ilmaise mitään sen koosta tai sen taloudellisesta voimasta, vaan sen jäseninä olevien yritysten liikevaihdosta, jota on pidettävä osoituksena yhteenliittymän koosta ja taloudellisesta voimasta (yhdistetyt asiat T-39/92 ja T-40/92, CB ja Europay v. komissio, tuomio 23.2.1994, Kok. 1994, s. II-49, 137 kohta; asia T-29/92, SPO ym. v. komissio, tuomio 21.2.1995, Kok. 1995, s. II-289, 385 kohta ja edellä mainittu asia SCK ja FNK v. komissio, määräys 4.6.1996, määräyksen 33 kohta).

55 Näin ollen on syytä tarkastella sitä, onko FEG:n perussäännössä ja taloussäännössä sellaisia määräyksiä, joiden nojalla FEG:llä on mahdollisuus tehdä jäseniään sitovia oikeustoimia.

56 FEG:n perussäännön 2.1 kohdan sekä 2.3 kohdan f ja g alakohdan mukaan sen tavoitteena on suojella varastoa pitävien sähköteknisten tuotteiden tukkuliikkeiden yhteisiä etuja erityisesti "edistämällä hallittuja markkinasuhteita sanan laajimmassa merkityksessä" ja tekemällä yhteistyösopimuksia sähköteknisten tuotteiden alan tukkukaupassa toimivien muiden elinten tai organisaatioiden kanssa. Perussäännön 16 artiklan mukaan kaikkien jäsenten on erityisesti "noudatettava tunnollisesti perussäännön ja taloussäännön määräyksiä sekä hallituksen ja yleiskokousten tekemiä päätöksiä". Perussäännön 5.1 kohdan c alakohdasta ja 6 kohdasta ilmenee, että jäsen, joka ei täytä enää perussäännössä tai taloussäännössä vahvistettuja edellytyksiä, voidaan erottaa järjestöstä. Jäsenelle voidaan antaa myös varoitus, jäsenyys voidaan peruuttaa toistaiseksi tai jäsenelle voidaan määrätä sakko, joka voi olla enintään 10 000 NLG, jos hallitus toteaa, että kyse on piittaamattomuudesta perussääntöä, taloussääntöä tai järjestön pätevästi tekemiä päätöksiä kohta.

57 Niiden kilpailusääntöjen rikkomisten osalta, joihin kantajan katsottiin syyllistyneen päätöksen 1 ja 2 artiklassa, on todettava, että väitettyjen kilpailua rajoittavien järjestelyjen, toisin sanoen kollektiivisen yksinoikeusjärjestelyn ja järjestön jäseninä olevien yritysten välisten hintasopimusten, alullepanijana olevan järjestön toiminnan sitovasta luonteesta sen jäseniin nähden on lukuisia viittauksia päätöksessä, erityisesti sen 39, 44, 48, 53, 71, 76, 79, 82, 84, 85, 92, 111 ja 122 perustelukappaleessa. Vaikka kantaja riitauttaakin komission päätöksessään tekemien johtopäätösten pätevyyden siltä osin kuin on kyse siitä, onko kilpailusääntöjä todella rikottu, yhdenkään oikeudenkäyntiasiakirjoihin sisältyvän seikan perusteella ei voida kuitenkaan ensi näkemältä asettaa kyseenalaiseksi sitä, etteikö näiden väitettyjen järjestelyjen noudattaminen olisi ollut FEG:n jäsenten etujen mukaista.

58 Näin ollen kantajan objektiivisia intressejä ei voida ensi näkemältä pitää luonteeltaan itsenäisinä kantajan jäseninä olevien yritysten intresseihin nähden.

59 Tästä seuraa, että edellä mainitun oikeuskäytännön mukaan vakavan ja korjaamattoman vahingon vaaraa, joka esillä olevassa asiassa aiheutuu komission vaatiman takauksen hankkimisesta, on arvioitava ottamalla huomioon FEG:n jäseninä olevien yritysten taloudellinen voima ja koko.

60 Komissio on kuitenkin korostanut, eikä kantaja ole tätä seikkaa kiistänyt, että sakko oli vähemmän kuin 0,5 prosenttia FEG:n jäsenten yhteenlasketusta liikevaihdosta tilivuonna 1994. Näin ollen voidaan olettaa, että FEG:n jäsenillä oli riittävät taloudelliset mahdollisuudet FEG:lle määrätyn sakon maksamiseen ja sitäkin suuremmalla syyllä komission vaatiman takauksen hankkimiseen.

61 Kantaja ei näin ollen ole osoittanut, että päätöksen 5 artiklan 1 kohdan ja 6 artiklan täytäntöönpaneminen ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa pääasiassa voisi aiheuttaa väitettyä vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa siksi, että kantaja jouduttaisiin mahdollisesti asettamaan konkurssiin.

62 Kantajan esittämät perustelut, jotka koskevat sen ehdottamaa takausta, eivät voi horjuttaa tätä päätelmää.

63 Se yksittäinen seikka, että kantaja ilmoittaa olevansa valmis hankkimaan tällaisen takauksen vaikka takaus vastaakin kantajan varallisuuden väitettyä arvoa tilivuoden 1999 lopussa, jolloin sakko määrättiin, on asiaan vaikuttamaton. Niistä huomautuksista, jotka kantaja on esittänyt kuulemistilaisuudessa, sekä kantajan myöhemmin lähettämästä 6.11.2000 päivätystä kirjeestä ilmenee selvästi, että se pieni osa sakosta (noin 4 prosenttia), jonka kantajan ehdottama takaus kattaisi, vastaa pelkästään sitä osaa, jonka tietyt FEG:n jäsenet suostuivat lopulta ottamaan vastattavakseen, jotta FEG:llä olisi mahdollisuus jatkaa pääasian oikeudenkäyntiä. Kantaja ei ole esittänyt mitään näyttöä siitä, ettei sen jäsenillä ole mahdollisuutta kerätä tarvittavia varoja komission vaatiman takauksen asettamiseksi.

64 Edellä mainitusta seuraa, että kantaja ei ole pystynyt näyttämään, että sille aiheutuu vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa siinä tapauksessa, ettei vaadituista välitoimista määrätä.

65 Välitoimihakemus on näin ollen hylättävä, eikä ole tarpeen tutkia sitä, ovatko muut täytäntöönpanon lykkäämisen edellytykset täyttyneet.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) CEF City Electrical Factors BV ja CEF Holdings Ltd hyväksytään väliintulijoiksi tukemaan vastaajan vaatimuksia välitoimimenettelyssä.

2) Välitoimihakemus hylätään.

3) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Annettiin Luxemburgissa 14 päivänä joulukuuta 2000.

H. Jung — B. Vesterdorf

kirjaaja — presidentti